

Publicerad 2008-08-23 23:50 av Jimpasimpa

I början av nian var jag på besök i Italien, ett så "utbyte", typ.

Har inget emot Italien egentligen, men då man var där och bodde och levde, så saknade man allt sitt hem. Min första novell jag lägger upp här.

Bilden av någon annanstans

Jag vaknar, spärrar upp ögonen och stirrar tomt upp i det vita taket.

Taket är vit, liksom väggarna, vitt. Undra om Italienarna behöver använda EL - stängsel för att hindra barnen från att rita på dem...

Inte för att det är svårare att rita på en tapet än en gipsvägg, eller en svart gipsvägg, men ändå liksom...

Jag häver mig ur sängen och ruskar på huvudet för att liksom skaka bort "morgon - segheten", det fungerar ungefär lika bra som vanligt. Sedan vänder jag min uppmärksamhet till sängen jag sitter på.

Sängen ja! Den som jag varit så duktig att bädda varje morgon! Min Italienska mamma är helt hänförd av hur duktig jag är, seriöst, jag bäddar sängen, och hon får typ spelet, rätt roligt faktiskt...

Jag tar kudden och lägger in den i garderoben, där den ska vara, sedan lyfter jag på madrassen och fixar in täcket under den, lägger tillbaka madrassen, finslipar lite här och var, sedan är det klart. Upprepar proceduren fast med sängöverdraget, som får sängen att se ut som en soffa. Trycker ned det som blir över i sidorna, för att få en slätt yta, mina grova smedshänder protesterar, men det är huvudet som är boss. Jag fullbordar förvandlingen genom att trycka in två extra stora kuddar som fungerar som soffrygg, därefter två till vid varje armstöd. Allt detta gör jag långsamt, som i trans.

Jag granskar soffa petigt, vill absolut inte att mamma ska behöva ändra någonting, men det ter sig bra, så jag lunkar vidare till badrummet.

Då jag kommer in i köket är mamman i full gång och håller på att steka ett ägg, det verkar som om hon hackat en korv också, och blandat skivorna med ägget.

Jag fylls av den där naturliga, as -svenska gästförlägenheten. Här står denna stakars människa, uppe fast hon inte behöver gå upp, och steker ett ägg, bara till mig, och har dessutom dukat upp en frukost som jag bara kommer kunna äta en bråkdel utav. Dessa Italienare äter ju igen frukost!

Jag ser även en kanna på gasspisen, en stå kanna, fylld med mjölk! Letar efter några koppar, och i min enfaldighet självklart ett Oboy paket. Men något sådant hittar jag inte. Då kommer jag på vad mjölken är till för!

Cornflakes! Jag ser en skål med Cornflakes, och en djup talrik vid min plats! Vad i helvete!

"Boun giorno, Jimmy!"

"Boun giorno!" Svarar jag, och blir arg på mig själv då jag inte kommer ihåg vad människan heter!

Jag blir ombud att sätta mig ned, vilket jag gör, och blir sedan serverad ett rejält ägg.

Jag äter under tystnad och granskar rummet jag sitter i.

Väggarna är vita förstås, stolar och bord är gjorda av trä, fast det finns en ruttig duk över bordet förstås. Diskbänken, om man nu kan kalla det en diskbänk, då min bild av en diskbänk är en metall bänk. Deras diskbänk är dock gjort utav sten, marmor tror jag, men jag är ju I-försäg ingen sten kännare. Till höger om mig finns en dator, till vänster spis, kylskåp (som för övrigt ser ut som just ett skåp), hyllor och annat. Rakt fram finns en fågelbur, tv och ett fönster.

Min Italienare, Franchesca kommer och sätter sig på den vänstra sida om det kvadrat formade bordet. Hon är kort, har ett långt svart hår, nästan kolsvarta ögon, och har en ganska kraftig kropp, vilket passar mig perfekt

då jag själv inte är en sticka precis.

Vi äter, jag håller tyst, om jag inte blir direkt tilltalad, vilket är mycket sällsynt, morsan och Franse babblar på, på sitt modersmål, och jag äter och ser glad ut, noga med att inte ens titta på kanan med VARM mjölk, som står strax vid mig.

Jag trycker ned det sista av frukosten och går åter till badrummet, som vanligt hinner jag inte borsta tänderna, utan bara gå på toa, sedan ska vi dra, och det är bråttom!

Då jag kliver på bussen suckar jag inombords, Italien, vilket jävla land. Jag fumlar upp apparaten som jag lever på under den här resan, mobilen, slår in ett nummer, stänger ögonen då den börjar ringa och bildar mig bilden av någon annanstans.

Allt som allt, borta bra, men hemma bäst.

Hemma jävligt bäst.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jimpasimpa med Poeter.se id #24505 innehar upphovsrätten